APOSTOLATUL SACERDOTAL DE ASTĂZI

Rolul preoţimii ortodoxe în ceasul de faţă, îmbracă forma apostolatului sacerdotal din timpurile de neperitoare glorie a creştinismului din epoca apostolică până în acea patriotică a Sf. Ioan Gură de aur, Vasile cel Mare şi Grigore

Datoria clerului adevăratei Biserici, în momentul actual, nu se mărgineşte numai la propovăduirea înfrăţirii tuturor neamurilor, a egalităţii dintre clasele sociale şi a libertăţii individuale şi colective, ci porunca vremii de astăzi, pentru Biserica ortodoxă este ca sacerdoţii să se coboare cu harul dat lor, în mijlocul celor împovăraţi de greutăţile anilor, de zilele pe care le trăesc şi să le împărtăşească bunele vestiri ale creştinismului. Cu alte cuvinte, să facă nivelarea spirituală prin focul dragostei creştine.

Preceptele Mântuitorului de „iubire până şi a vrăjmaşilor" şi de „a da omul până şi cămaşa pe care o are în plus" îşi vor găsi aplicarea cu mai multă uşurinţă în lumea creştină de astăzi, decât la cei vechi. Eliberarea femeei şi a sclavilor care au fost posibile în Imperiul Roman, se vor putea desăvârşi prin apostolatul sacerdotal de astăzi.

Preoţimea ortodoxă a fost la înălţimea chemării sale în toate timpurile. Totdeauna clerul Bisericii noastre a activat în domeniul moral-religios şi pe alocurea şi în ceeace priveşte interesele naţionale.

Astăzi, însă, când ridicarea cât mai sus a prestigiului clerului e o condiţie a existenţei lui şi când ştiut este că acest prestigiu nu se poate păstra prin indiferenţă faţă de interesele mari ale societăţii laice, apostolii sacri trebue să-şi îndrepteze privirile către activitatea practică-socială.

Pe lângă îndatoririle pe cari le incumbă oficiul pastoral de a predica „cu timp şi fără timp", de a sluji Domnului din zori şi până seara, societatea îi cere să fie în mijlocul ei, s'o iniţieze în cele creştineşti, s'o încălzească din dogoarea sufletului său, s'o purifice de toate impurităţile depuse în cursul veacurilor.

Epoca apostolică, n'a apus odată cu trecerea secolului întâi după Christos. Ea a fost ascunsă după perdeaua de nouri negri ai timpurilor trecute. In zorii zilelor ce vor veni, epoca apostolică va fi înfăptuită dacă se va înţelege adevărata menire a apostolatului sacerdotal de astăzi.

Pr. I. SMARANDACHE

CALENDAR

1—11 Ianuarie 1948

Săptămâna I — Luna I — Trimestrul I

J	1	† *Tăierea împrejur; sf. Vasile cel Mare; Anul Nou.*
V	2	Sf. Silvestru; sf. m. Teaghin şi Vasile din Anghira.
S	3	Sf. prooroc Maleahi; sf. m. Gordie.
D	4	*Soborul sf. 70 apostoli; cuv. Teoctist; sf. m. Zosima*

Duminica înainte de Botezul Domnului. — *Glasul:* 6. — *Voscreasna* (Evanghelia dela Utrenie): 9. — *Apostolul:* II Timotei, IV, 5—8. — *Evanghelia:* Marcu, I, 1—8.

Săptămâna II — Luna I — Trimestrul I

L	5	Sf. m. Teopemt şi Teona; cuv. Sinclitichia.
M	6	† *Botezul Domnului nostru Iisus Hristos.*
M	7	† *Sf. prooroc şi Inainte Mergător Ioan Botezătorul.*
J	8	Cuv. Gheorghie Hozevitul, Domnica şi Emilian.
V	9	Sf. m. Polieuct; cuv. Eustratie făcătorul de minuni.
S	10	Sf. Grigorie de Nisa şi Dometian al Melitinei.
D	11	† *Cuv. Teodosie, începătorul obştei monahale.*

Duminica după Botezul Domnului. — *Glasul:* 7. — *Voscreasna* (Evanghelia dela Utrenie): 10. — *Apostolul:* Efeseni, IV, 7—13. — *Evanghelia:* Matei, IV, 12—17.

VRĂJMAŞUL PĂCATULUI ŞI AL ASUPRITORILOR

Sf. Ioan Botezătorul

de Arhim VALERIAN ZAHARIA

O nelinişte cutremurătoare cuprinse pe Iudeia în timpul domniei împăratului Tiberiu. Tronul ţării era pângărit de stăpânitori străini, fără rege, desbinată, tânjind după gloria trecută a regatului lui David şi Solomon. Nădăjduia acum Iudeii în venirea unui erou naţional — Mare — ce avea să-i scape de jugul roman, întemeind un nou imperiu, mai mare decât al lui Solomon, imperiu care avea să facă din Ierusalim capitala lumii, domnind peste toate popoarele.

In mijlocul acestei nelinişti generale apare deodată, numai la câteva chilometri de Ierusalim, pe malurile Iordanului, un om foarte ciudat, cu o înfăţişare umilită, dar extrem de aspră, amintind pe profetul Ilie, duşmanul păcatului.

Se numea Ioan, avea treizeci de ani şi se trăgea din neam preoţesc, fără însă a fi îmbrăţişat chemarea preoţească a tatălui său. A crescut în pustie, în fundul unei peşteri singuratice, îmbrăcat în haină de păr de cămilă, pentru ca asprimea ei să-l împiedice a fi copleşit de somn; încins peste şale cu o curea; purtând păr lung şi barbă, pe care n'o atinsese nici odată foarfecele, hrănindu-se numai cu miere sălbatică, acride şi rădăcini de ierburi. N'a băut nici odată în viaţa lui vin sau altă băutură beţivă, nu s'a apropiat de nici o femeie, necunoscând o altă dragoste decât pe aceea de Dumnezeu.

Poporul adăogase numelui lui de Ioan supranumele de Botezătorul, pentrucă pe toţi care îi ascultau chemarea la pocăinţă, el îi boteza în apa Iordanului, în apropierea căruia îşi dăduse sfârşitul Moisi; şi tot în preajma acestui râu fusese Sf. Ilie răpit la cer.

Propovăduind, Ioan spunea poporului: „Pocăiţi-vă că s'a apropiat împărăţia lui Dumnezeu". Prin aceste cuvinte el spunea poporului iudeu ce aştepta un Mesia politic că împărăţia mesianică nu se va cuceri prin arme, bogăţii sau schimbări politice. Impărăţia mesianică, vrea să le spună Ioan, este o împărăţie spirituală, pe uşa căreia nu se poate intra decât prin pocăinţă, neprihănire şi curăţire de păcate.

Poporul vedea în propovăduirea lui Ioan, despre împărăţia lui Dumnezeu, împlinirea profeţiilor şi deaceea îl urma în număr mare pe malurile Iordanului care gemeau de mulţimea celor ce se îmbulzeau spre a face pocăinţă, nădăjduind că el va fi Ilie sau chiar Mesia, Christos Mântuitorul. Nădejdea aceasta deşartă a poporului, Ioan o înlătură cu tărie spunând:

„Intr'adevăr eu vă botez cu apă, dar va veni unul mai mare ca mine, căruia nici curelele de la încălţăminte nu sunt vrednic să-i desleg; ce vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc".

Pe cei ce-l urmau, şi-i ascultau propovăduirea, ca semn al lepădării păcatelor, Ioan îi boteza.

Ideea spălării, ca mijloc de curăţire sufletească, nu era nouă. Ioan însă cerea celor ce se pocăiau o afundare totală a corpului în apă, ca semn de curăţire desăvârşită a sufletului, fără de care nimeni nu poate câştiga împărăţia lui Dumnezeu. El cerea, celor ce-l ascultau predica, să fie umiliţi, un lucru foarte greu de câştigat dela fiii unui popor ce se socotea singur ales de Dumnezeu. A-l face pe un iudeu să se creadă păcătos, când el se ştia circumcis şi fiu al lui Avraam, era un lucru foarte greu. Pentru aceea nici Ioan nu-i cruţa: „Pui de năpârci! Cine v'a învăţat să fugiţi de mânia ce va să vie? Faceţi roduri vrednice de pocăinţă şi nu începeţi a spune între voi: Părinte avem pe Avraam; căci zic vouă, că poate Dumnezeu şi din pietrele acestea să ridice pe fiii lui Avraam. Că iată securea zace la rădăcina pomului; deci tot pomul care nu face roadă bună se taie şi în foc se aruncă". *Ca şi înaintaşul său Ilie, Ioan era un vrăjmaş neîndurat al păcatului şi a celor ce asupreau poporul, de la adăpostul autorităţii lor lumeşti. Inaintea chipului său încruntat voştei legionari romani se clătinau, arhiereii se tulburau şi regii îngălbeneau de spaimă.*

Pe Irod, cel fără de lege, fără de frică l-a mustrat: „Nu ţi se cade ţie să trăeşti cu femeia fratelui tău". *Tradiţia spune că această mustrare a repetat-o capul sfântului, chiar după ce a fost despărţit prin sabie de corpul său şi mustrarea aceasta a capului de pe tipsie, n'a încetat până ce Irodiada nu şi-a cerut iertare pentru fără de legea ei.*

Poporului, care de cele mai multe ori era numai rătăcit dela drumul lui Dumnezeu, decât vinovat, i se adresa cu glas îndulcit: „Cel ce are două haine să dea una celui ce nu are niciuna şi tot aşa să facă şi cel ce are de muncă". *Strângătorilor de impozite către statul roman:* „Nu luaţi nimic mai mult decât vă este orânduit". *Soldaţilor cari totdeauna au abuzat de puterea ce le-o dă starea lor, le spune:* „Să nu asupriţi pe nimeni, să nu cârtiţi şi să vă îndestulaţi cu solda voastră".

Inaintea „Proorocului focului", cum l-a numit un mare scriitor al occidentului apare într'o zi, fiul dulgherului din Nazaret, care cere să fie botezat. Cel care nu se temea a înfrunta pe regi şi arhierei, se cutremură la vederea fiului fecioarei din Nazaret şi strigă: „Eu am trebuinţă să mă botezi pe mine şi tu vii la mine? *Isus Hristos îi răspunde însă cu blândeţe:* „Lasă acum să fac aşa. Căci în acest chip trebue să împlinim toată dreptatea". *Ascultând glasul Domnului, Ioan îl botează pe Iisus. Cerurile s'au deschis, Duhul Sfânt s'a pogorât în chip de porumbel al cerului, iar Tatăl a grăit:* „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit".

In vechime cel cufundat în apă murea pentru isbăvirea a lor săi. Iisus Hristos afundându-se în apa Iordanului, ne-a arătat mai înainte voinţa sa de a muri pentru mântuirea omului şi a lumii, dar, totodată ne-a arătat şi credinţa neclintită în isbăvirea omului de sub robia morţii şi bucuria învierii ce avea să vină.

DE AZI PENTRU MÂINE

Naşterea Mântuitorului lumii — nu are un caracter temporal, nefiind legat de zile sau de săptămâni, ca evenimentele de natură umană, ci de firul nesfârşit al vremii. Ieri, azi, mâine, totdeauna, coborîrea lui Hristos pe pământ va fi aceeaşi sărbătoare a păcii, a iubirii dintre oameni şi a nădejdii de mai bine, condiţionată de practicarea învăţăturilor divine. Obiceiurile tradiţionale ce nimbează această mare sărbătoare a creştinătăţii sunt vechi, şi totuş mereu noi, fac parte din spiritualitatea însăşi a praznicului luminat, şi de aceea nu pot fi cuprinse în conturul vremelnicilor însemnări săptămânale ale noastre.

Făcând aceste consideraţiuni festive, să ne reîntoarcem la drumul nostru obişnuit.

Duminică 28 Decembrie 1947 s'a făcut instalarea nouilor ierarhi ai Bisericii ortodoxe române: I. P. S. Iustinian ca mitropolit al Moldovei, I. P. S. Firmilian ca arhiepiscop al Craiovei şi P. S. Sebastian, episcop al Maramureşului. Guvernul a fost prezent la aceste festivităţi prin miniştrii care au participat.

In cuvântările lor, membrii guvernului au arătat rostul şi rolul ce-l are Biserica în viaţa Statului, chemând preoţimea la muncă în câmpul vieţii sociale.

Guvernul şi poporul român, aşteaptă de la noui ierarhi aleşi începutul unui drum de viaţă nouă şi înlăturarea neajunsurilor care tulbură desfăşurarea normală a vieţii bisericeşti.

★

După cum era de aşteptat, **Oratoriul de Crăciun** al d-lui Paul Constantinescu, cântat în primă audiţie în ziua de 21 Decembrie la Ateneul Român, a avut un succes extraordinar. Textul de bază al acestui oratoriu a fost combinat de compozitor din texte alese din evangheliile lui Matei şi Luca, iar textele corurilor, ariilor şi quartetelor sunt cele ale cântărilor noastre bisericeşti, începând dela Buna Vestire şi până la Naşterea Domnului. Muzica se compune din recitative, arii, cor, ansamblu vocal şi pagini orhestrale, în stil bizantin, cu melodii tradiţionale şi originale. Compozitorul a reuşit să încadreze într'un tot unitar cele mai expresive cântări tradiţionale psaltice ale Bisericii ortodoxe cu creaţiile sale personale, utilizând uneori melodii populare ale vicleimului, precum şi unele rezonanţe de colind. In afară de compoziţia în sine, pentru deplina reuşită a primului oratoriu ortodox de Crăciun au contribuit în măsură egală orhestra **„Filarmonica"**, dirijată de maestrul **Constantin Silvestri**, precum şi corul societăţii **„România"** de sub conducerea maestrului şi compozitorului **Nicolae Lungu**. Oratoriile lui Paul Constantinescu („Patimile Domnului" şi „Oratoriul de Crăciun", — la care se va adăoga cel al Invierii) marchează o dată epocală în evoluţia culturală a Ortodoxiei, acuzată pe nedrept de romano-catolici şi protestanţi de a nu fi capabilă să creeze opere cu rezonanţe universale. Paul Constantinescu a dovedit odată mai mult că Ortodoxia posedă o bogată comoară de valori artistice, care a ispitit de altfel, dealungul veacurilor, chiar pe apuseni, încercând adesea să pună stăpânire pe ea, însă fără succes. Noi, Românii, avem o satisfacţie dublă: ca ortodoxşi şi ca Români; am dat Ortodoxiei cele dintâi oratorii, egale, dacă nu superioare, celor ale apusenilor.

Cunoscătorii în ale muzicii au avut chiar a doua zi prilejul să facă o comparaţie concludentă între oratoriul bizantin al lui Paul Constantinescu şi între celebru „Orator de Crăciun" al lui Johann Sebastian Bach, executat tot la Ateneul Român, de orchestra şi corul „Radio". Suntem siguri că această comparaţie nu ne este în niciun caz defavorabilă.

★

In ziua de 30 Decembrie 1947, regele Mihai I a abdicat din propria sa voinţă. Dându-şi seama că monarhia este o instituţie care stăvileşte mersul spre progres al poporului român, fostul rege a făcut un act înţelept atunci când a lăsat poporului libertatea de aş alege forma de stat care-i convine.

Noua formă a statului nostru este aceea de: Republica Populară Română, condusă de un Prezidiu compus din: d. dr. Parhon, d. M. Sadoveanu d. Gh. C. Stere, d. I. Niculi şi d. Şt. Voitec.

Biserica şi slujitorii săi, salută cu bucurie noua formă statală pe care şi-a dat-o poporul şi înţelege să dea tot concursul la opera de redresare a ţării şi de vindecare a rănilor cauzate de războiu.

In ziua de Anul nou, Guvernul ţării, în frunte cu membrii Prezidiului Republicei Populare Române, au luat parte la Te-Deumul oficiat la Sf. Patriarhie, arătând prin aceasta că poziţia Bisericii în noua formă de stat rămâne neschimbată.

TEODOR N. MANOLACHE

RĂSPÂNTIE ISTORICĂ

de GRIGORE T. MIRON

Intruparea lui Iisus împarte istoria lumii în două: epoca veche, cunoscută sub denumirea de Vechiul Testament (Aşezământ) şi epoca nouă, în care trăim, denumită a Noului Testament. Evenimentul întrupării lui Iisus este prin urmare epocal, căci prin el istoria lumii ia un curs nou.

Rânduit din eternitate de aconomia divină, acest eveniment se situiază la o răspântie istorică şi avea să fie îndreptar pentru o lume nouă.

Venirea lui Iisus, a fost un fapt istoric, continuu aşteptat în cursul Vechiului Testament. Omul nu putea să se ridice singur, să se împace cu Dumnezeu şi să se mântuiască. Urmările păcatului intraseră adânc în suflete: minte întunecată, sentimente pervertite, voinţă înclinată spre rău, la care se adaogă trudă, boale şi moartea. In situaţia în care se găsea omul n'avea altceva de făcut, decât să spere într'un ajutor de sus. Omul vechi spera că făgăduinţa lui Dumnezeu, făcută primilor oameni, se va îndeplini; că cineva va veni şi va învinge răul. Promisiunea aceasta a fost un fir conducător în întreg Vechiul Testament, timp de peste cinci milenii. Au sperat primii oameni; au sperat regii şi cu mai multă ardoare profeţii, până când „plinirea vremii" a venit. „Dacă omul nu se putea ridica la Dumnezeu, trebuia ca Dumnezeu, să coboare la om", spunea Fericitul Augustin. Şi această cobcrire anunţată, prezisă, dorită, avea să aibă loc, când Iisus se naşte la Betlehem.

Apariţia lui Iisus este deci îndeplinirea unei speranţe milenare şi a unor dorinţe umane arzătoare purtate tot atâta vreme în suflete. Este momentul istoric cel mai înalt, în care s'au realizat speranţele epocii vechi şi dela care s'au făurit speranţe noi pentru o nouă epocă.

Religiile vechi nu mai satisfăceau sufletele setoase de îndeplinirea promisiunii şi doritoare a se concilia cu Dumnezeu. Filosofia, care urcase cele mai înalte culmi, era în declin, regretând un trecut glorios şi dibuind în nesiguranţă şi îndoeli. Sufletele erau zbuciumate din punct de vedere religios şi filosofic. Ceva nou, dorit din adâncul sufletelor, trebuia să se întâmple. Şi atunci apare steaua la Betlehem; Iisus se naşte.

Trebue remarcată modestia cu care Iisus-Dumnezeu din eternitate — apare în istorie; se naşte în iesle. Trebue remarcată însă şi strălucirea divină cu care este îmbrăcată persoana sa, chiar dela naştere. Sf. Evanghelist ne spune, că îngerii cântă pe scara cerului slave şi exprimă „pace şi bunăvoie între oameni", steaua luminează staulul şi magii — personagii ale Orientului — vin cu daruri împărăteşti. Iată elementele, care arată, că naşterea lui Iisus a fost un eveniment important în istoria economiei divine, că este naşterea unui Dumnezeu adevărat.

Scopul venirii lui Iisus pe pământ, era mântuirea omului, după ce va fi fost împăcat cu Dumnezeu. In urmărirea acestui scop, Iisus pune bazele religiei creştine, care este cea mai mare transformare morală, pe care a avut-o omenirea. Toate religiile şi toate concepţiile vechi sunt depăşite şi un om nou se formează: omul creştin. Transformarea aceasta s'a făcut cu trudă multă, pentru că trebuiau învinse convingerile, obiceiurile şi legile vechi păgâne. Creştinul trebuia să înfrunte puterea imperiului roman, ironia, dispreţul şi ura societăţii păgâne; să înfrunte şi să sufere, dar să creadă în adevărul creştin. Pronia a rânduit, ca aceste suferinţe să aibă nimbul victoriei. Creştinii au învins prin viaţa lor morală, prin transformarea completă a concepţiei de viaţă, prin omul nou.

Creştinismul, prin întruparea lui Iisus, a pus în practică valori spirituale permanente şi universale. Astăzi observăm însă, la noi creştinii, unele devieri, neglijări, uitări chiar. Omul nou, propus în primele timpuri ale vieţii creştine, pare că s'a învechit. Morala pare uitată, credinţa neglijată.

Sărbătoarea naşterii lui Iisus are rolul pentru creştini de a-i face să-şi verifice conştiinţa, să observe în ce raport sunt cu omul nou, să se întrebe dacă n'ar trebui să înceapă o altă viaţă mai bună, mai creştină, nouă. Este gândul care ar trebui să răsară în sufletul fiecărui credincios la acest moment solemn al creştinătăţii.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

SALUTĂ PROCLAMAREA REPUBLICII POPULARE

Pastorala de Anul Nou a I. P. S. Iustinian, mitropolitul Moldovei

Prin pastorala adresată clerului şi credincioşilor, cu prilejul Anului Nou, I. P. S. Justinian, mitropolitul Moldovei, subliniază importanţa transformării Statului nostru şi arată îndatoririle ce revin Bisericii în lupta pentru consolidarea tinerei Republici Populare Române.

Reproducem câteva pasagii din pastorala mitropolitului Moldovei:

Activitatea noastră, ca arhiepiscop al Iaşilor şi mitropolit al Moldovei, începe odată cu deschiderea porţilor Anului Nou 1948, când o nouă aşezare de temelie a Statului Român s'a îndeplinit, aşezare cerută de înnoitoarele trebuinţe ale intronării unei dreptăţi sociale, la care sunt chemaţi toţi oamenii să se bucure de binefacerile ei, în egală şi dreaptă măsură.

Monarhia aparţinătoare trecutului a fost înlăturată, rămânând poporului român libertatea să-şi aleagă noua formă de stat, pe care o va crede de cuviinţă.

Pornind dela considerentele obiective, a căror realitate sfărâmă orice împotrivire, că instituţia monarhică nu mai corspundea realităţilor şi reprezenta o piedică în calea desvoltării Statului Român, poporul şi-a ales forma corespunzătoare de conducere, proclamând „Republica Populară Română".

Activitatea noastră începe, deci, cu un nou an, dar şi într'o nouă aşezare politică şi socială a Statului Român, cu care Biserica îşi împleteşte convieţuirea zi de zi, închinătorii Domnului Hristos fiind şi cetăţeni devotaţi ai Statului.

Biserica este a lui Dumnezeu cel veşnic şi a poporului, pentru sufletul căruia este întemeiată de Domnul Isus Hristos, prin jertfa sa. Dumnezeu sfinţeşte lucrarea Bisericii neîncetat, prin Duhul Său cel Sfânt. Dar Biserica este şi a poporului fiindcă poporul este creat după „chipul şi asemănarea lui Dumnezeu". Biserica este a poporului pentrucă slujitorii ei sunt recrutaţi şi ridicaţi din popor şi sunt chemaţi să-l mângâe şi să-l povăţuiască. In slujba poporului sunt chemaţi toţi urmaşii sfinţilor apostoli şi spre fericirea poporului sunt orînduiţi să se ostenească. Cu poporul slujitorii sunt îndatoraţi să sufere, cu el să se bucure, cu el să lupte, cu el să se ridice la lumină, cu el să învingă nedreptăţile, sau cu el să cadă apărând dreptatea şi adevărul.

Iată dece Biserica nu poate să rămână izolată închisă în ea însăşi, ci trebue să vibreze permanent alături de sufletul şi năzuinţele poporului. Credinţa trebue să rămână un permanent izvor de înviorare a vieţii; cine se adapă din acest izvor, să se simtă întremat pentru călătoria spre realizarea unei vieţi mai bune, nu să se mulţumească numai cu cele înfăptuite de înaintaşi. Căci scopul final al omenirii este să ajungă la unitatea credinţei, la o tovărăşie spirituală, în care graniţele nedrepte create de privilegii individuale să nu mai dăinuiască, ci să existe numai o turmă şi un păstor.

Oricum s'ar numi nevoile acute ale ceasului de faţă: înlăturarea nedreptăţilor sociale, îmbunătăţirea standardului de viaţă pe plan economic, pacificarea etc., Biserica este obligată să fie prezentă la soluţionarea lor, în virtutea misiunii ei de a se sili să facă mai uşoară, mai fericită viaţa fiilor ei, care sunt şi fiii lui Dumnezeu.

„Hristos a propovăduit unirea tuturor oamenilor, fără nicio deosebire de rasă, de neam sau de clasă socială, în marea frăţietate a familiei universale creştine. In vederea realizării acestei uriaşe reforme, Hristos s'a adresat deopotrivă pescarilor depe marginile lacurilor şi mărilor, lucrătorilor depe întinsul ogoarelor, învăţătorilor din jurul templelor şi sinagogilor, tinerilor risipitori, bogaţilor nemilostivi şi săracilor lipsiţi de hrana cea de toate zilele, chemându-i pe toţi la înfrăţire la iubire şi ajutorare reciprocă, într'o trăire comună ideală, unde „nimeni nu era lipsit între ei, căci toţi câţi aveau ţarini sau case le vindeau şi, aducând preţul celor vândute, îl puneau la picioarele apostolilor şi se da fiecăruia după cum avea trebuinţă". (Fapte IV, 34—35).

Faţă de stăruinţele şi eforturile pe cari le fac astăzi toţi conducătorii popoarelor, pentru alinarea durerilor şi vindecarea tuturor rănilor de război, Biserica lui Hristos, prin crearea omului nou, are marea datorie de a fi permanent mobilizată la munca uriaşă de refacerea omenirii. Ajutorarea sinistraţilor, a văduvelor, a bătrânilor, creşterea orfanilor, sprijinul infirmilor de război, mângâierea celor îndureraţi ş. a. sunt probleme dela a căror rezolvare Biserica nu se poate da înapoi, fără consecinţe grave pentru viitorul ei. Ea trebue să facă, în împrejurările actuale, toate jertfele materiale şi toate strădaniile posibile pentru a ajuta în mod real şi efectiv refacerea vieţii omeneşti.

Numai în felul acesta Biserica se dovedeşte o instituţie vie, care prin jertfe şi muncă îşi justifică dreptul la viaţă. Testamentul acestor îndatoriri a fost transmis de Mântuitorul tuturor urmaşilor lui. El ne-a dat poruncă peste neamuri şi peste veacuri, cerând ca cei flămânzi să fie hrăniţi, cei însetaţi să fie adăpaţi, cei străini să fie bine primiţi, cei goi să fie îmbrăcaţi, cei bolnavi să fie cercetaţi, cei din închisori să fie căutaţi şi ajutaţi. (Mat. XXV. 35-46).

Vă chem, prea Cucernici Părinţi, la o muncă fără preget în scopul făuririi omului nou, omului social, al păcii, al dragostei, al frăţiei, al cinstei şi al muncii. — Să creăm omul nou după învăţătura Evangheliei şi nu să acceptăm ca unii dintre noi să-şi potrivească Evanghelia ca scut al apărării privilegiilor şi intereselor lor egoiste. Trebue creat omul nou şi cu el o Biserică socială, vie şi activă.

Adresându-se clerului ortodox, I. P. S. mitropolit al Moldovei încheie pastorala cu următorul îndemn:

„Atrag luarea aminte a prea cucernicilor preoţi şi egumeni de mânăstiri, că păşim la lucru în arătură nouă şi cu seminţe nouă şi le zic: fiţi toţi ostenitori ai binelui, cinstitori ai legiuitelor orânduiri sociale voite de popor, închinători în duh şi adevăr lui Dumnezeu, mărturisind prin aceasta că sunteţi urmaşi ai Domnului Hristos".

EXPOZIŢIILE DIN SĂLILE DALLES

de prof. G. OPRESCU

In sălile Dalles se găsesc în prezent câteva expoziţii interesante: cea a lui M. Dumitrescu, în ultima boxă a sălei celei mari, trebue văzută într'o zi cu soare, pentru a putea fi apreciată. Luminatoarele, pline de zăpada din ultimul timp, nu lasă să treacă destulă lumină, aşa încât semiobscuritatea sălii e fatal dăunătoare unei picturi sumbre, cum e cea a lui Dumitrescu. Şi d-sa, ca încă doi sau trei artişti din aceeaşi generaţie sunt câştigaţi de o tendinţă, din ce în ce mai răspândită, de a picta numai în tonuri închise. Nu cred că e bine. Dacă însă cineva studiază cu atenţie tablourile, mai ales cele de natură moartă, va distinge totuşi unele plăcute rafinamente de colorit şi gust în îmbinarea acordurilor, chiar şi un fel de a pune pensula sigur şi efectiv.

Pe lângă lucrările cu flori care, repet, sunt plăcute, d-sa mai expune vederi din pădure, adică studii de arbori, cam în genul celor, aşa de magistral executate, de un Andreescu. Subiect cam ingrat, greu de dus la un sfârşit satisfăcător, şi poate, repetat de multe ori, cam monoton într'o expoziţie. Totuşi, printre aceste tablouri, o realizare excelentă, cea care poartă No. 1, în care o lumină aurie şi străvezie îmbracă terenul, înconjoară trunchiurile copacilor, încălzeşte totul.

Cereţi la toate librăriile şi chioşcurile

ALMANAHUL ZIARULUI ŞTIINŢELOR 1948

O adevărată enciclopedie a tuturor noutăţilor ştiinţifice şi tehnice

Splendide ilustraţiuni

150 lei exemplarul

N. Ştefănescu a fost printre cei care s'au remarcat în ultimul salon grafic, în deosebi cu gravurile în lemn, în culori. Pictura sa este poate în genul ei, mai puţin personală. Am impresia în felul în care sunt văzute şi chiar alese subiectele în care casele ţin locul principal, că este oarecum urmărit de amintirea lui Băltatu. Şi gama de culori, şi jocul pensulei pe o suprafaţă mai întinsă, chiar distribuţia luminei sunt asemănătoare, şi la unul, şi la altul. Totuşi printre aceste tablouri trebuesc căutate, cele la care se cuvine să ne oprim, fie că este vorba de un grup de ziduri, ori de ziduri combinate cu arbori în perspectivă. In peisajele propriu zise, juste ca ton, tehnica este mai migălită, mai măruntă, cu insistenţe poate inutile. In unele naturi moarte, ce este mai curioasă, dată fiind calitatea celor xilografiate, întâlnim acorduri de tonuri, nu din cele mai fericite.

Ileana Rădulescu umple o jumătate din prima boxă a sălii celei mari. D-sa este pe drept considerată printre cele mai talentate dintre pictoriţele noastre, mai serioase, mai doritoare de progres.

Are sentimentul culoarei, evident, însuşire destul de densă la artiştii noştri. Nu se mulţumeşte însă numai cu atât, ci merge mai departe. Ştie că o înnoire a subiectului înseamnă în acelaş timp o modificare a felului de tratare. Nu mai departe de cât în expoziţia de acum atacă două teme, rare ori tratate la noi: şcoala de dans şi balerina, circul cu lumea lui factice, dar aşa de deosebită de tot ce ştim de pictorească. Primele subiecte îi dau ocazia să prindă mişcarea elegantă, pozele plastice, în lumina sălii unde se fac exerciţiile corpului de balet. Totul este just, înconjurat de aer, realizat în mod demn de un asemenea subiect. Intr'unul din studiile mici o poză amintind de Degas. Viziunea ilustrului francez este inseparabilă de orice reprezentare a balerinelor.

La fel de interesante scenele de circ. Subiectul este însă ceva mai greu, iar rezultatul ceva mai slab decât în scenele de balet, deşi coloristic şi acestea se impun. Printre peisagii portul Brăilei este o lucrare serioasă bine compusă închegată. N'am priceput însă de loc compoziţia: Sistem solar. Asemenea fantasii cer însuşiri de imaginaţie şi o ştiinţă în prezentare, care nu-s la îndemâna decât a foarte puţini. Este bine ca orice pictor să le încerce, din când în când, ca o diversiune ori o recreaţie; mă întreb însă dacă e bine să le şi expună.

CRONICA MUZICALĂ

de CONST. C. NOTTARA

Am ascultat oratoriul bizantin de Crăciun „Naşterea Domnului" de d. Paul Constantinescu, care a fost executat în primă audiţie, sub conducerea d-lui Constantin Silvestri, cu următorii solişti: d-nele Valentina Creţoiu-Tassian, Nella Dimitriu, interpretând pe Arhanghelul Gavriil şi Fecioara Maria; d-nii Aurel Alexandrescu (Evanghelistul), Nicolae Secăreanu (Irod Impăratul) şi corurile Societăţii „România" a d-lui prof. Nic. Lungu.

Din punct de vedere muzical-constructiv d. Paul Constantinescu şi-a realizat partitura sa luând de model „Oratoriul de Crăciun" al lui I. S. Bach, unde se constată întocmirea aproximativă a unei însuşiri alternative de coruri, recitative, arii etc.. Utilizarea aceasta e formală, pentru că în fond oratoriul d-lui Constantinescu, compus din trei părţi, formează un tot, pe când în acela al lui Bach e vorba de şase cantate bisericeşti, care se pot executa într'un concert numai cu considerabile scurtări. Bine înţeles că întocmirea textului, din această pricină, e cu desăvârşire alta în oratoriul bizantin. După cum compozitorul lămureşte în program, textul l'a luat aidoma din cele două Evanghelii: Luca şi Matei după Evanghelia Carol I (1914), cari într'adevăr, au destul de mult din limba veche românească şi din această cauză, potrivindu-se cu biserica.

Muzica, în general, e frumoasă, având caracterul mistic, fără să desvolte un material melodic prea caracteristic de inspiraţie cu oarecari excepţii, unde reuşeşte să capteze atenţiunea printr'o idee muzicală mai obsedantă. Orchestraţia e colorată, concertantă, cu multe efecte, poate cu prea multe pentru stilul bisericesc, frizând spectaculosul. Totuşi pentru corul final al oratoriului (Caaavasia Naşterii), compozitorul ar fi putut să găsească o concluzie mai amplu desvoltată. Când textul grăeşte: „Hristos se naşte, măriţi-l; Hristos din Ceruri, întâmpinaţi-l; Hristos pre pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-l noroade că s'a prea mărit Aliluia", — înseamnă momentul culminant. In genere muzica d-lui Constantinescu mai mult ilustrează textul decât îl comentează. Avem în trecut atâtea exemple în genul muzicii sacre când pe un text scurt s'a brodat o piesă; nu mai departe acel faimos cor de Händel: „Aliluia", atât de edificator. Nimic mai ispititor decât facilitatea tehnică — pe care o posedă d. Constantinescu — care încântă, lăsând câte odată muzica susceptibilă retuşării.

Imi voi complecta impresiunile cu prilejul viitoarei execuţii a acestei compoziţii; până atunci va trece şi indispoziţia vocală a d-lui Nicolae Secăreanu, care datorează audiţiunei de azi aria: „Stihirile Ceasurilor Impărăteşti". D. Silvestri — care e un dirijor cult — a fost un cald susţinător al partiţiunei, grijuliu în amănunte. Deaceea unele amănunte de precizie, mai cu seamă amănunte corale, se vor pune la punct până la viitoarea audiţiune. Soliştii au cântat frumos.

Orchestra a elucidat cu uşurinţă sarcina ei, iar corul — care posedă voci bune — se găseşte în faza achiziţionării unei experienţe în materie.

CRONICA TEATRALĂ

Naţional Studio: „Insula Păcii", comedie în 4 acte

O glumă spumoasă — o glumă dintre acelea ce cuprind înţelesuri mai adânci decât prea grave opere. Piesa lui Evghenie Petrov, unul dintre humoriştii de calitate ai literaturii sovietice, doborît în luptele de apărare a Moscovei, narează aventurile unor Robinsoni moderni, care s'au nimerit să fie şi mari financiari. In preajma războiului, Jacobs Junior, mare industriaş de seamă englez hotărăşte să pună în aplicare un pacifism cu scântei biblice, salvându-se pe el şi familia sa într'o insulă din Pacific, ferită de avioane şi bombe. Cetăţeni respectabilii ai imperiului, ce îşi păstrează la Tropic tabieturile şi uzurile, iar pe regele Mahuhina şi supuşi săi îi civilizează cu vermuth şi filme. Dar insula se dovedeşte a cuprinde petrol. Şi pacifica familie se deslănţue toată într'o goană după terenuri de forat, care, până la urmă, prin intervenţia unui bancher japonez, devine un conflict internaţional şi atrage sprijinul tunurilor de pe vasele de război.

Comedie ritmată rapid, cu conturuti voit îngroşate, „Insula Păcii" ar fi cerut o interpretare corespunzătoare care să-i extragă alternarea de plinătate şi de fineţe comică. D. Şahighian i-a dat un curs inegal, uneori încetinit, alteori precipitat spre vodevil. D-sa a mai avut o izara idee de a alege actori care s'au dovedit valoroşi în dramă, dar sunt cu desăvârşire lipsiţi de daruri comice. Cu excepţia d-lui Timică — amuzant dar departe de personaj — eforturile d-lui Şahighian şi Kitty Gheorghiu-Muşatescu de a face comedie bufă au fost sterile.

SILV. IOS.

EDITURA DE STAT

Ultimele volume puse în vânzare

LITERATURA:

Geo Bogza — Oameni şi cărbuni din Valea Jiului (cu fotografii de Aurel Bauh)	Lei 200
Ion Călugăru — Ion şi Salomeia (Teatru)	„ 65
Eusebiu Camilar-Nopţile Şeherazadei (cu planşe de Gusti)	„ 350
Maiakovski — In gura mare (cu ilustraţii de Perahim)	„ 200

MEDICINA:

Dr. N. Gh. Lupu Ionescu. Dr I. Claudian — La Pellagre	Lei 700
Dr. A. Kreindler — Les reflexes conditionels	„ 400
Dr. I. Florian — Les Varices	„ 250

FIZICA—BIOLOGIE

Thibaud — Viaţa şi transmutaţia atomilor	Lei 600.
Comarov — Concepţii asupra speciei la plante	„ 300.

DE VÂNZARE LA TOATE LIBRĂRIILE